

MARGARET

ATWOOD

Booker
Ödülü
2019

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

AHİTLER

ÇEVİREN: CANAN SILAY

Margaret Atwood, Kanadalı şair, yazar, eleştirmen, denemeci, feminist ve çevre aktivisti.

Özellikle “ütopya” ve “distopya” kavramlarını birleştirerek “üstopya” adını verdiği kendine özgü bilimkurgu türündeki romanlarıyla tanındı. *Kör Suikastçı* (Man Booker Ödülü), *Tufan Zamanı*, *Antilop ve Flurya*, *Damızlık Kızın Öyküsü*, *Nam-ı Diğer Grace*, *Cadı Tohumu*, *Kalp Gidince*, *DelliÂddem* ve *Evlenecek Kadın* gibi romanları Türkçede de yayımlandı.

Atwood, 2017’de Alman Kitap Basım ve Yayıncıları Derneği Borsa Birliği tarafından verilen Barış Ödülü’ne layık görüldü.

Atwood, *Ahitler*’le 2019 Booker Ödülü’nü aldı ve bu ödülü ikinci kez kazanan dördüncü yazar oldu.

Ahitler

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kör Suikastçı	Antilop ve Flurya (DelliÂddem Üçlemesi 1)
Damızlık Kızın Öyküsü	Tufan Zamanı (DelliÂddem Üçlemesi 2)
Cadı Tohumu	DelliÂddem (DelliÂddem Üçlemesi 3)
Nam-ı Diğer Grace	
Kalp Gidince	
Evlenilecek Kadın	

AHİTLER

Orijinal adı: The Testaments

© O. W. Toad. Ltd. 2019

Yazan: Margaret Atwood

İngilizce aslından çeviren: Canan Sılay

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7255-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Suzanne Dean

Kapak illüstrasyonu: Noma Bar / Dutch Uncle

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ahitler

Margaret Atwood

Çeviren: Canan Sılay

“Her kadının birtakım amaçları olmalıdır, yoksa bir canavara dönüşür.”

George Eliot, *Daniel Deronda*

“Birbirimizin yüzüne baktığımızda, nefret ettiğimiz bir yüz görmüyoruz sadece, bir aynaya bakıyoruz... Bize bakarken kendinizi görmüyor musunuz gerçekten?”

Obersturmbannführer (SS Yarbayı) Liss'ten,
eski Bolşevik Mostovskoy'a,
Vasily Grossman, *Yaşam ve Yazgı*

“Özgürlük, ağır bir yükür; ruhun yükleneceği ağır ve garip bir sorumluluktur... Bahşedilmiş bir armağan değil, bir tercihtir, ve zor bir tercih olabilir.”

Ursula K. Le Guin, *Atuan'ın Mezarları*

İçindekiler

I / Heykel	13
II / Kıymetli Çiçek	19
III / İlahi	43
IV / “Eskiden Sevilmiş Giysiler” Dükkânı	53
V / Kamyonet	81
VI / Altısı Öldü	95
VII / Stadyum	139
VIII / Carnarvon	151
IX / “Teşekkür Hücresi”	169
X / İlkbahar Yeşili	189
XI / Çuval Giysisi	207
XII / Carpitz Hahları	227
XIII / Bahçe Makası	255
XIV / Ardua Binası	269
XV / Tilki ve Kedi	303
XVI / İnci Kızlar	313
XVII / Kusursuz Dişler	337
XVIII / Okuma Salonu	347
XIX / Çalışma Odası	377
XX / Soy Ağacı	387
XXI / Hızlı ve Derinden Çarpan Kalbim	413
XXII / Kalp Durdurucu	423
XXIII / Duvar	445
XXIV / Nellie J. Banks	451
XXV / Uyanış	463
XXVI / Karaya Yaklaşırken	473
XXVII / Veda	481
On Üçüncü Sempozyum	487
Teşekkür	499

I

Heykel

Ardua Elyazmaları

1

Sadece ölü insanların heykelinin yapılmasına izin verilir ama benim hayattayken bir heykelim oldu. Şimdiden taşlaştım.

Heykelin altında, “Pek çok katkılarının anısına, takdirle” yazıyordu. Vidala Teyze yüksek sesle okumuştı bunu. Heykeli açma görevi, üstlerimiz tarafından Vidala Teyze’ye verilmişti ama kendisi hiç de takdirkâr görünmüyordu bunu yaparken. Mümkün olduğu kadar alçakgönüllülükle teşekkür ettim ona ve beni saran örtünün ipini çektim, örtü dalgalanarak yere düştü ve ben ortaya çıktım. Ardua Binası’nda yaşayan bizler yüksek sesli sevinç gösterisi yapmayız ama birkaç ihtiyatlı alkış duyuldu. Başımı eğerek selam verdim.

Heykelim insan boyundan büyük, heykellerin genelde olduğu gibi. Ve beni epey zamandır olmadığım kadar genç, ince ve formda gösteriyor. Omuzlarımı geriye atmış, dimdik duruyorum; dudaklarım katı ama müşfik bir gülümsemeyle kıvrılmış. Gözlerim, idealizmimi, yani görevime sarsılmaz bağlılığımı ve tüm engellere karşın ileri doğru yürüme kararlılığımı temsil ettiği anlaşılan –her ne kadar heykelim, Ardua Binası’na giden patikanın kenarındaki kasvetli bir küme ağaç ve çalının önüne dikilmiş olduğu için gökyüzündeki herhangi bir şey tarafından görülemese bile– kozmik bir referans noktasına dikilmiş. Eh, biz Teyzeler, taş halimizle bile haddimizi bilmeliyiz.

Sol elimle, bana güvenle bakan yedi-sekiz yaşlarında bir kız çocuğunun elini tutuyorum. Sağ elim, yanı başımda çömelmiş, başı örtülü, bana ürkek veya minnettar gözlerle bakan dört kadının –yani Damızlık Kızlarımızın– birinin başının üstünde duruyor. Arkamda İnci Kızlarımızdan biri var, misyonerlik yolculuğuna çıkmaya hazır. Belimdeki kemerden Sopam sarkıyor. Bu silah bana eksikliklerimi hatırlatıyor: Daha etkili olabilseydim, böyle bir alete ihtiyacım olmazdı. Sesimdeki inandırıcılık yeterli olurdu.

Bir grup heykeli olarak pek başarılı bir çalışma sayılmaz, fazla kalabalık. Bana daha fazla vurgu yapılmış olmasını tercih ederdim. Ama hiç değilse aklı başında görünüyor. Başka türlü de görünebilirdim, zira bunu yapan –şimdi vefat etmiş bulunan– yaşlı kadın heykeltıraş tam bir mümin-di ve heykellerinde yer alan kişilerin dindarlığını göstermek için onları patlak gözlü tasvir ederdi. Helena Teyze'nin büstü çok öfkeli görünür mesela. Vidala Teyze aşırı heyecanlı, Elizabeth Teyze patlamaya hazırmış gibi.

Heykeltıraş hanım açılış töreninde gergindi. Heykelim yeterince gönül okşayıcı mıydı acaba? Takdirimi kazanmış mıydı? Takdir edermiş *gibi* görünse miydim? Örtü açılırken kaşlarını çatmam mı diye düşünmüştüm bir an ama hemen vazgeçmiştim: Ben merhametten yoksun bir insan değilim. “Çok canlı olmuş” demiştim.

Bu dokuz yıl önceydi. O günden bu yana heykelim solmaya yüz tuttu, üstüme güvercinler pisledi, nemli kalan çatlaklarımı yosunlar bürüdü. Koyu dindar kadınlar ayaklarımın dibine sunular bırakır oldular; doğurganlık için yumurtalar, gebeliğin tamamına ermesi için portakallar, Ay'a atıfta bulunan ayçörekleri. Hamur işi yiyeceklere iltifat etmem, zaten çoğunlukla yağmurda ıslanmış olurlar ama portakalları cebime atarım. Portakallar zindelik verir, ferahlatır beni.

Bunları Ardua Binası'nın kütüphanesindeki özel odam-

da yazıyorum. Bu kütüphane, ülkemizde yaşanan coşkun kitap yakma furyasından sonra geriye kalan sayılı kütüphanelerden biridir. Geçmişin yoz ve kana bulanmış parmak izleri, gelecekte ahlaken arınmış saf bir nesle yer açmak için temizlenmeliydi. Teoriye göre böyleydi.

Ama bu kanlı parmak izlerinin arasında kendimizinkiler de vardı ve bunlar kolayca silinemezdi. Yıllar içinde pek çok kemik gömdüm, pek çok şeyi sakladım. Şimdi bunları tekrar ortaya çıkarmaya istekliyim –sadece seni, kim olduğunu bilmediğim sen okuyucumu– bilgilendirmek için olsa bile. Eğer bu satırları okuyorsan, demek ki yazdıklarım hayatta kalmış, geleceğe ulaşmış olmalı. Ama belki de hayal kuruyorum, belki hiçbir zaman bir okuyucum olmayacak. Belki sadece duvara konuşuyor olacağım, birden fazla anlamda “duvara”.

Bugünlük bu kadar yeter. Elim ağrıdı, sırtım sızlıyor ve her akşam içtiğim sıcak süt beni bekliyor. Yazdıklarımı gizli bir yere, kameraların göremeyeceği bir köşeye saklayacağım, kendi yerleştirdiğim kameraların gözlerinden uzak bir yere. Tüm önlemlerime rağmen, aldığım riskin farkındayım: Yazmak tehlikeli bir iş. Kimlerin bana ihanet edeceğini, kimlerin beni ihbar edebileceğini önceden kestirmek zor. Ardua Binası’nda bu sayfaları ele geçirmeye can atacak birileri olduğunu biliyorum.

“Bekleyin” diyorum onlara içimden, işler daha da kötüleşecek.

DAMIZLIK KIZIN ÖYKÜSÜ DEVAM EDİYOR

“HENÜZ BİTMEDİ. AMA BU BİR BAŞLANGIÇ.”

Damızlık Kızın Öyküsü'nde isyan var. Teyzeler, Damızlık Kızlar ve onların kızları, canları pahasına savaşıp Duvar'ı yıkarak totaliter Gilead rejimini tarihin derinliklerine gömüyorlar. Ve *Ahitler* yazılıyor: Köleleştirilmiş kadınların öfkesiyle, özgürleştirilmiş bir nesil için...

tebliye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 47

ISBN 978-605-09-7255-9

ISBN 978-605-09-7255-9

9 786050 972559

Doğan
Kitap